



ANDREU BOSCH PLANAS

Neix 1943.
Acaba estudis a l'ETSAB 1968.
Medalla de Plata EXEMPLA 73,
Munich 1973.



JOSEP M^a BOTEY GOMEZ

Neix 1943
Acaba estudis a l'ETSAB 1968.
Medalla de Plata EXEMPLA 73,
Munich 1973.



LLUIS CUSPINERA FONT

Neix 1942.
Acaba estudis Aparellador 1964.
Acaba estudis a l'ETSAB 1970.
Medalla de Plata EXEMPLA 73,
Munich 1973.

Collaboradors:

Alberto Bergeret Balverde
Domingo Enrich Mascaró

El museu de Granollers

BOSCH / BOTEY / CUSPINERA

c/Anselmo Clavé Projecte: Novembre 1971 Realització: 1974-76

Constructor: Famadas, S. A. / Encarregat: Joaquim Capafons Caldach /
Ingenieros colaboradores: Eugenio Coronas Castellón, Pedro Lapeña

Dins el procés de suburbialització física i cultural de les nostres viles, i fonamentalment les de l'entorn de Barcelona, res no mostra més, després del caos físic, aquesta situació, que la mort de les velles institucions locals i la manca d'altres de noves. Casinos i aliances, centres recreatius i d'esbarjo, cooperatives i biblioteques, i altres que en un altre temps poblaren les nostres ciutats i barriades, ja no són tema per als arquitectes. Fins i tot aquelles dotacions col·lectives que «sembla que es fan per necessitat», com escoles i pavellons d'esports, no s'escapen al model oficial per «l'àrea mediterrània». Cap aportació distributiva, cap inseriment en el context urbà en que s'aixequen, una qualitat material que sols sembla reflectir aquest fet a contràcor; i el paradoxal és que aquests edificis públics, en un temps vivents, foren els que millor reflexaren a través d'una arquitectura, un canvi en la concepció de la ciutat, una nova forma de ciutadania.

Sortosament uns pocs edificis nous —en els quals roman el misteri de com arribà l'encàrrec als seus arquitectes— desvetllen nous temps, com si s'acostes una cristallització de **noves** institucions arreu del país; i els seus edificis, la nova arquitectura sobre la qual poder crear els nous «punts fixos» de recuperació de les nostres ciutats. En aquests casos escadussers té entrada una nova generació d'arquitectes, una generació fins ara en atur.

El museu aixecat a Granollers n'és un d'aquests casos, com les escoles públiques de Celrà, un altre (*). En ambdues es dona una mateixa constant, han nascut del treball elaborat, els quals resultats no permeten descobrir com s'han fet amb els «mòduls econòmics» dels programes habituals, i mostren com la qualitat i noblesa de les obres no prové més que del «plantejament». Allò que aporta la pròpia innovació arquitectònica, i la recerca pacient.

Això explica que ni l'escola de Celrà sembli del «Ministerio de Educación y Ciencia» ni el «Museu de Granollers» de Granollers. Perdoneu la forma de dir-ho, és aquest trobar-hi un to d'edifici públic anglès o suec el que sorprèn a primer cop d'ull.

L'aportació arquitectònica més interessant del museu neix de l'ús de la llum, en la diferenciació dels espais d'exposició que, relligats per la seqüència del recorregut, vénen així organitzats dins del gran contenidor de volum rotund. A partir d'aquesta concepció, aquests espais estableixen el tipus de correspondència amb els diferents materials exposats: restes arqueològiques, mostres ocasionals, pintura, escultura, ceràmica... Essent com és un edifici entre mitjaneres i amb front a l'eix central generador de Granollers, la carretera, l'edifici s'envolta en si mateix com una gran caixa tancada, en la que els espais es diferencien per les relacions que, d'aquesta manera, s'estableixen, amb uns «afotes controlats» i uns entre-nivells oberts. Per mitjà d'estrips, sempre tot al llarg del solar, bé en façana, bé en forjat, s'estableix una diferenciació i una graduació i filtració de la llum que es fa més evident «a l'obligar a moure» a l'observador, a poc a poc, per unes rampes, que surten de l'espai de mostra cap a la façana per tornar-hi sobtadament a sobre, en un anar i tornar distanciadador i al mateix temps obridor de perspectives del conjunt i de referència a la posició relativa de l'observador en el museu.

Així les relacions: carrer-mostra ocasional, mostra temporal-eixida, carrer-vestíbul d'actes, —planta closa—, planta doble —altell, i altell— pati paral·lel, permeten que el contenidor posi de relleu les peculiaritats que el museu aporta respectivament de: emmarcament del fet cultural, d'activitat ciutadana, d'incorporació de les obres a la vida quotidiana, de reflexió callada del passat, d'espais ambigus de lluminositats pictòriques i d'espais sense polaritzacions volumètri-

ques; en fi, per mitjà del pati clos i «prefabricat» al terrat, el de la ubicació de l'obra cultural en un espai obert, al mateix temps que negant tota possible integració del fet cultural en el context urbà actual, de darrera seu.

Tot això es desenrotlla en un «fons» arquitectònic, construït i utilitzat de mode estricte i unitari. En funcions ambientals neutres encara l'ús en senyalització de certs colors estridents. No s'hi troben concessions que estorbin l'idea d'origen, en una creença per la definició dels elements a partir de la seva pròpia lògica constructiva.

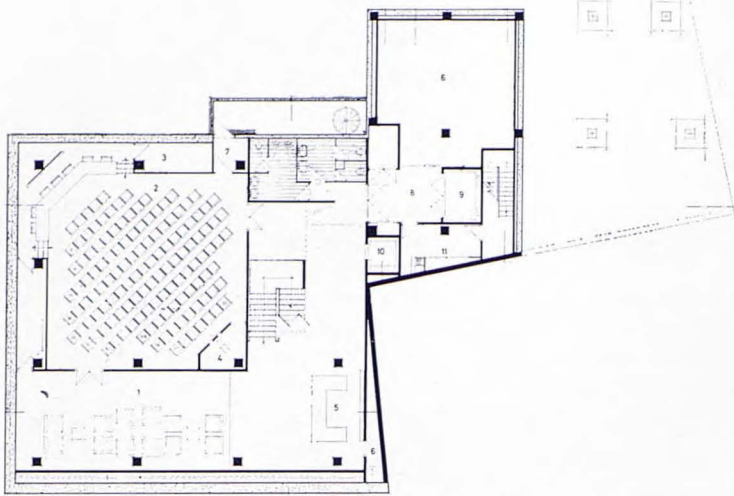
D'ací que els punts més crítics de l'obra, acceptat el plantejament, provenen de no portar a terme, amb totes les seves conseqüències, el paper que dins d'aquesta «caixa negra» hi aconsegueix el passeig que relliga les diferents plantes i que ve trencat per la forma i posició amb què es resol la important comunicació entre la planta doble i l'altell. Així com també, en el camp dels elements emprats, la manca de sentit de certs brutalismes en baranes i volts de nivells dins d'aquell gran volum.

En sortir a fora, s'hi llegeix en la façana el rebuig del context urbà, —tant per raons de control del ambient intern del museu—, com per aquest caos «exemplar» de Granollers, que ha perdut tota capacitat ciutadana a comunicar, a ser punt de referència, com no ho sigui de la brutal transformació dels nostres exemples suburbans de la casa de cos per la casota urbana de postguerra. Aquesta és el fruit de la transcripció i distorsió de les ordenances de l'eixampla de Barcelona en aplicar-les barroerament sobre trossos de ciutat que no tenien res a veure amb aquella eixampla. En tot cas, sí que com a mínim l'obra hauria d'haver-se «entendrit» més del seu Granollers.

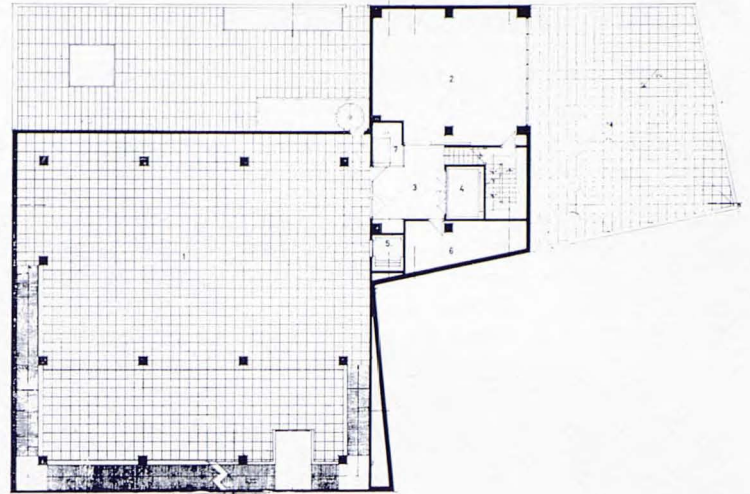
Esperem que aquesta carcassa, doncs així nua la vaig visitar i veure, es nodreixi de la vida nova que en potència desprèn.

J. A. SOLANS

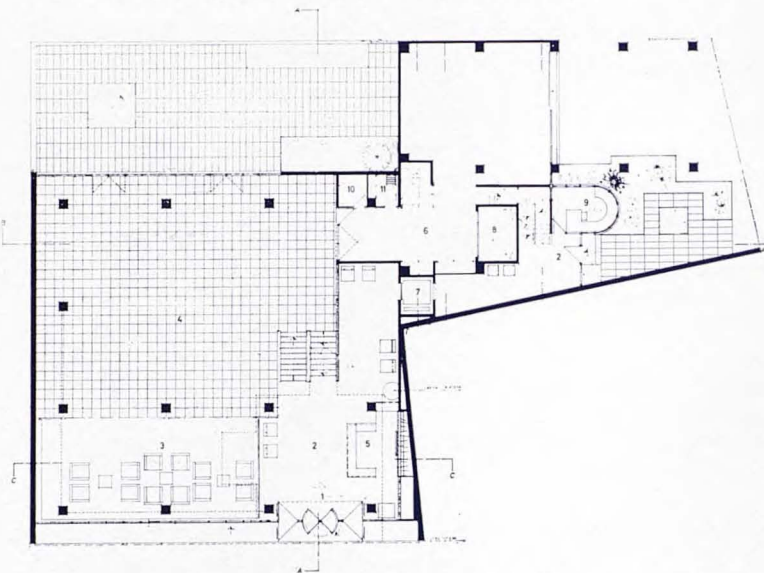
(*) Hom es refereix a una escola recent dels companys J. Tarrús i J. Bosch a Celrà.



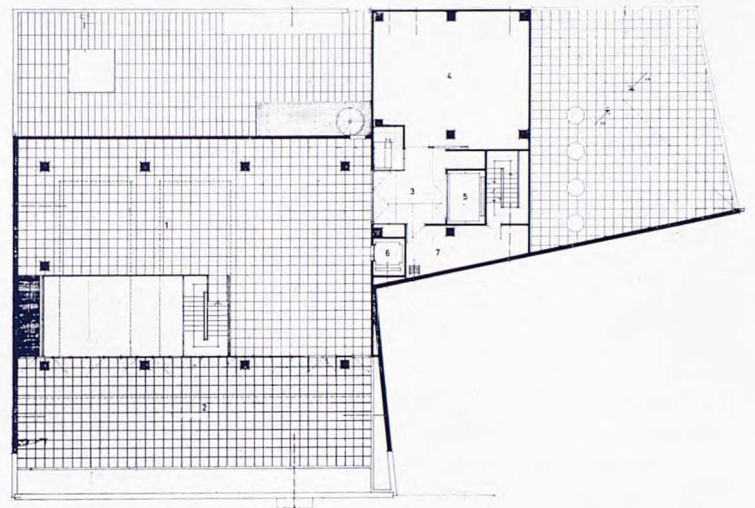
Planta Nivel — 0,50. 1. Vestibulo-Sala. 2. Sala conferencias y audiciones. 3. Sala control sonido y magnetófono. 4. Cabina proyección. 5. Bar. 6. Almacén. 7. Salida de seguridad. 8. Area de servicio. 9. Montacargas. 10. Ascensor. 11. Limpieza, trastero.



Planta Nivel + 8'00. 1. Sala 1. 2. Sala de restauración, almacén. 3. Area de servicios. 4. Montacargas. 5. Ascensor. 6. Trastero. 7. Aire acondicionado.



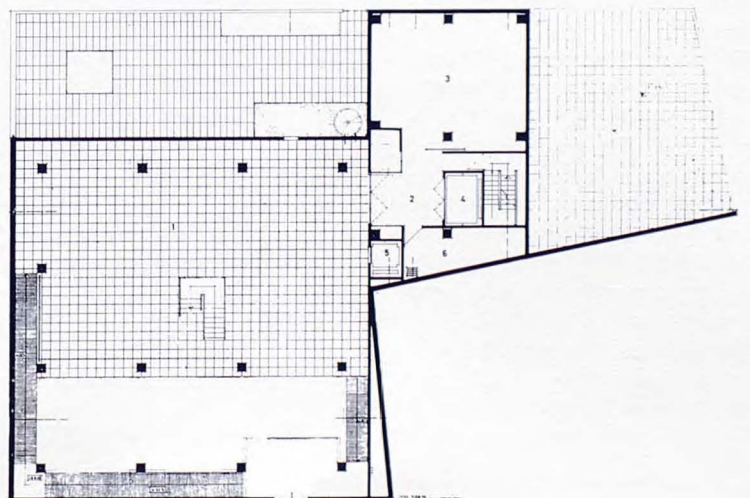
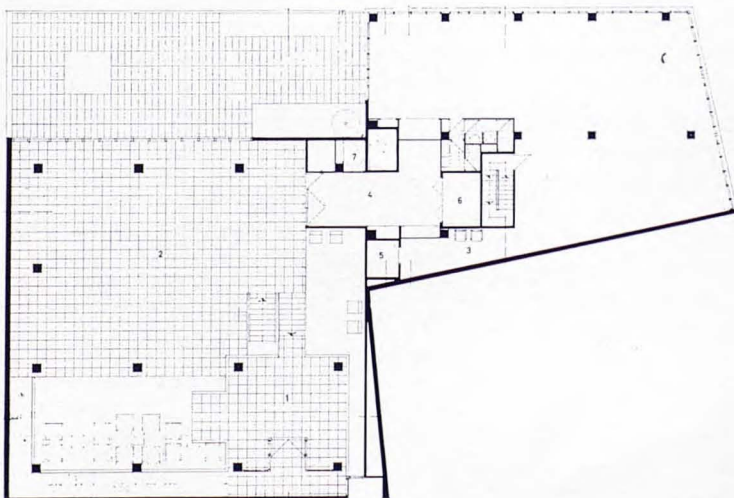
Planta Nivel + 2'00. 1. Ingreso. 2. Vestibulo. 3. Vestibulo inferior. 4. Sala de exposiciones temporales. 5. Conserjeria. 6. Area de servicio. 7. Ascensor. 8. Montacargas. 9. Control. 10. Catálogos y publicaciones. 11. Limpieza.

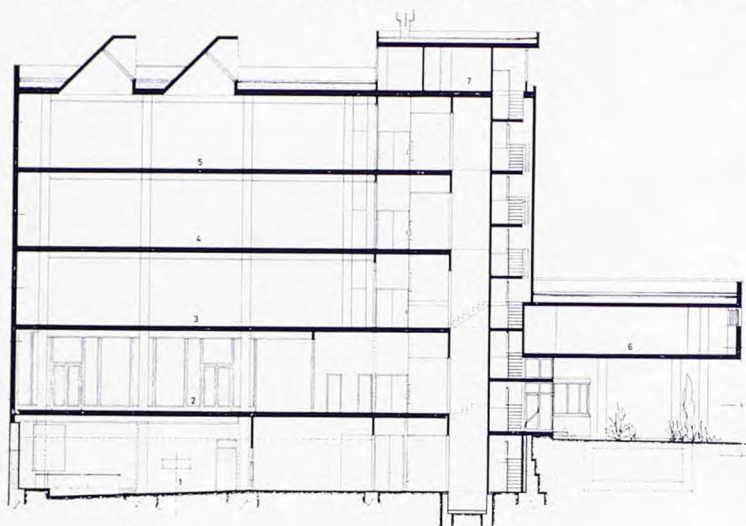
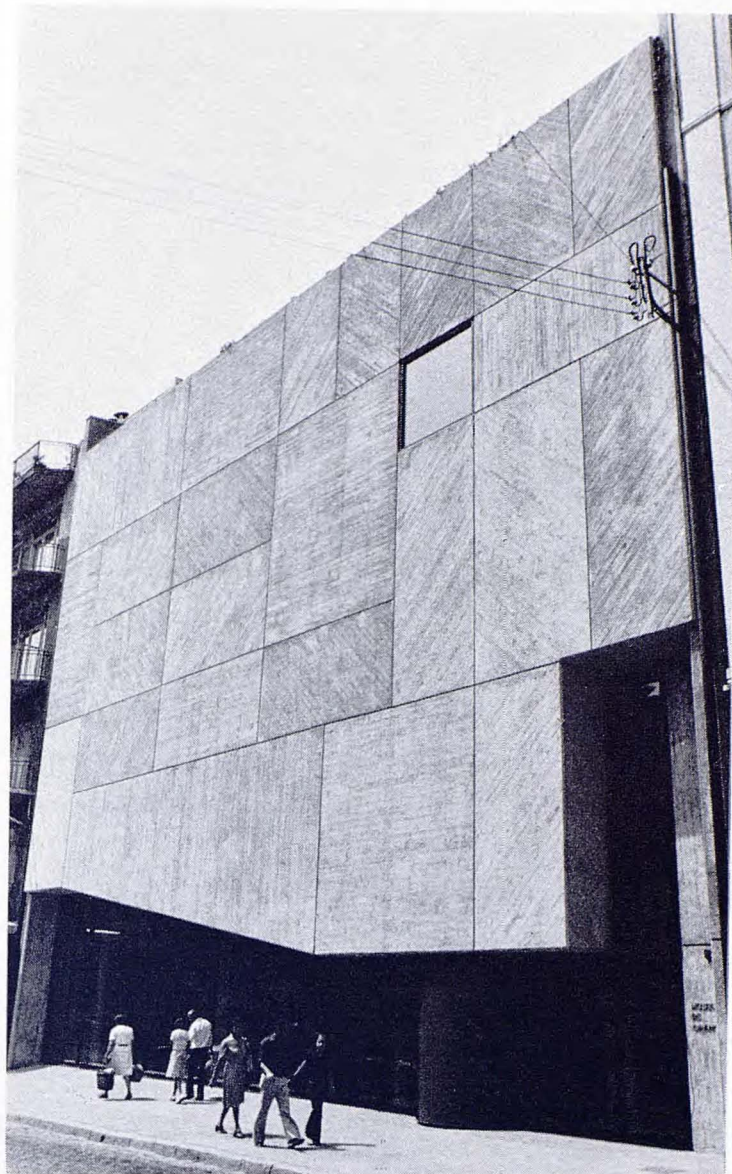
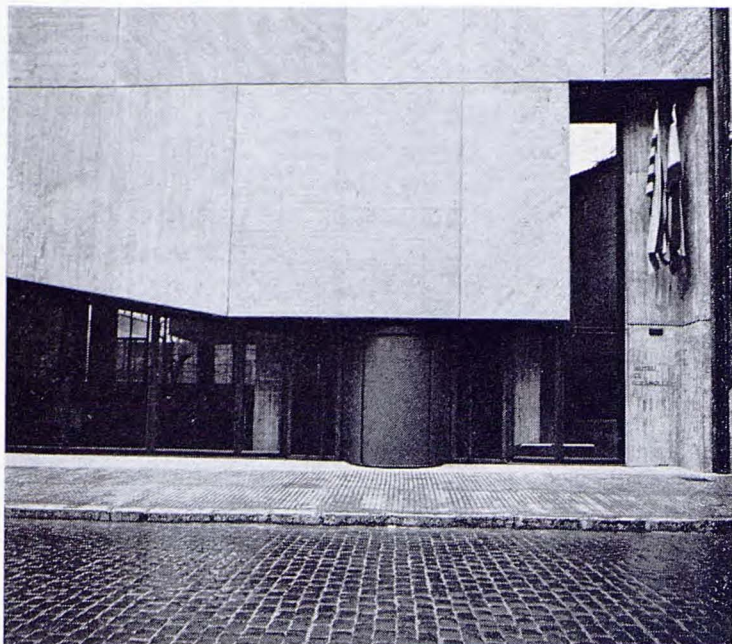


Planta Nivel + 12'00. 1. Sala 2. 2. Area de servicio. 3. Almacén. 4. Montacargas. 5. Ascensor. 6. Limpieza, trastero.

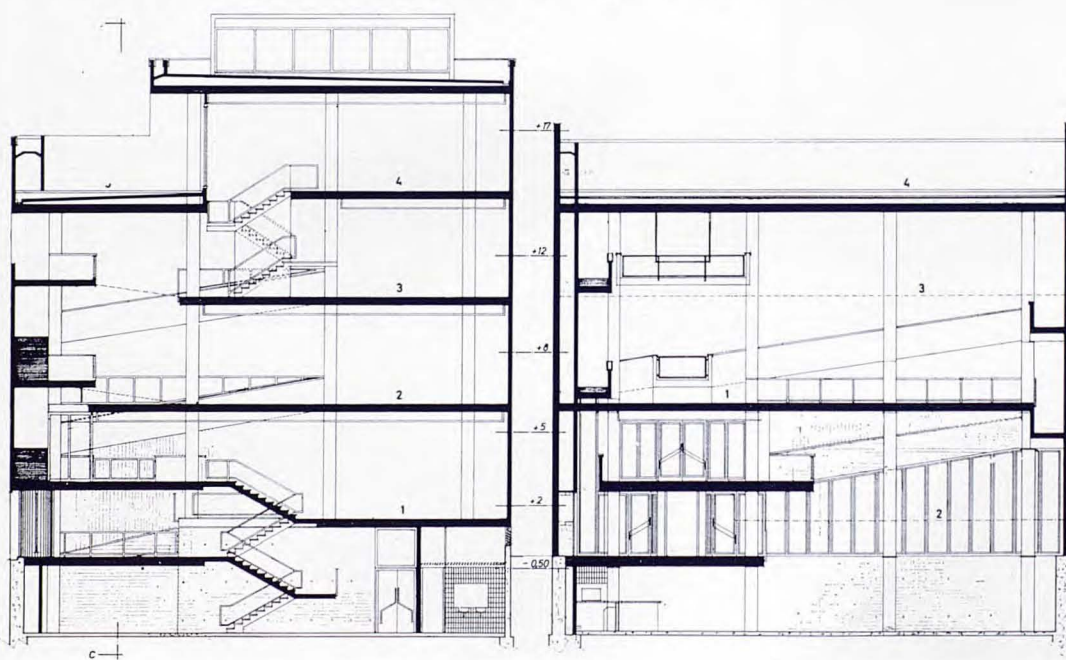
Planta Nivel + 5'00. 1. Sala acceso. 2. Sala exposiciones temporales. 3. Vestibulo. 4. Area de servicio. 5. Montacargas. 7. Limpieza.

Planta Nivel + 17'00. 1. Sala 3. 2. Terraza. 3. Area de servicios. 4. Almacén 2. 5. Montacargas. 6. Ascensor. 7. Limpieza, trastero.



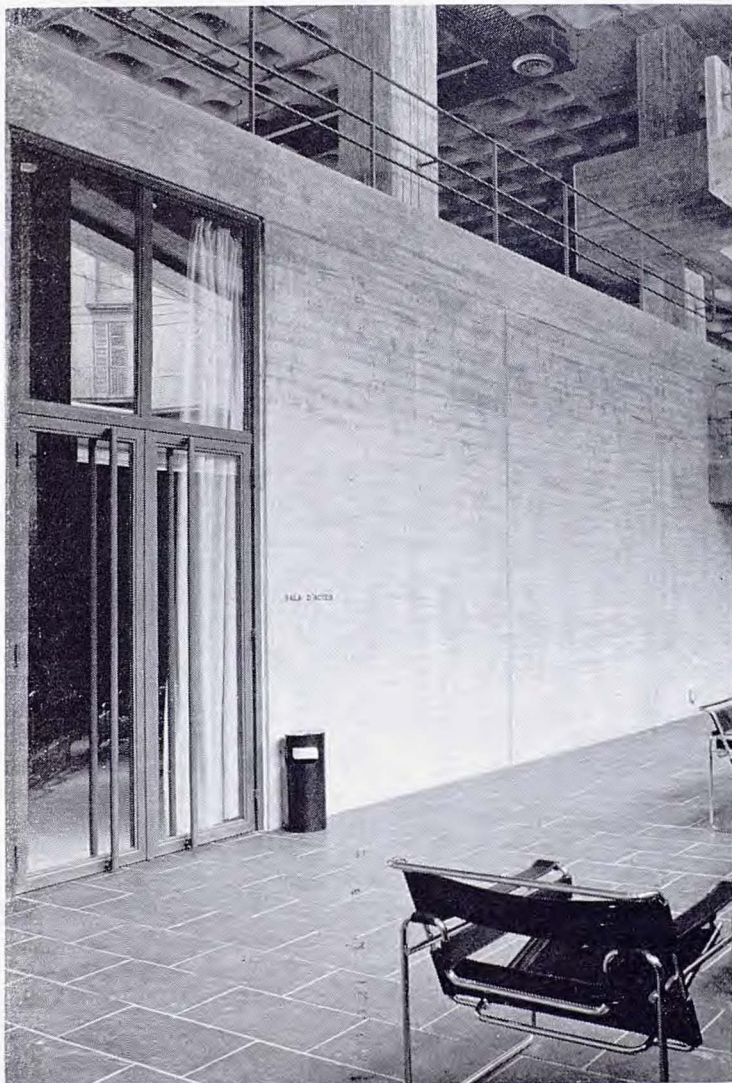


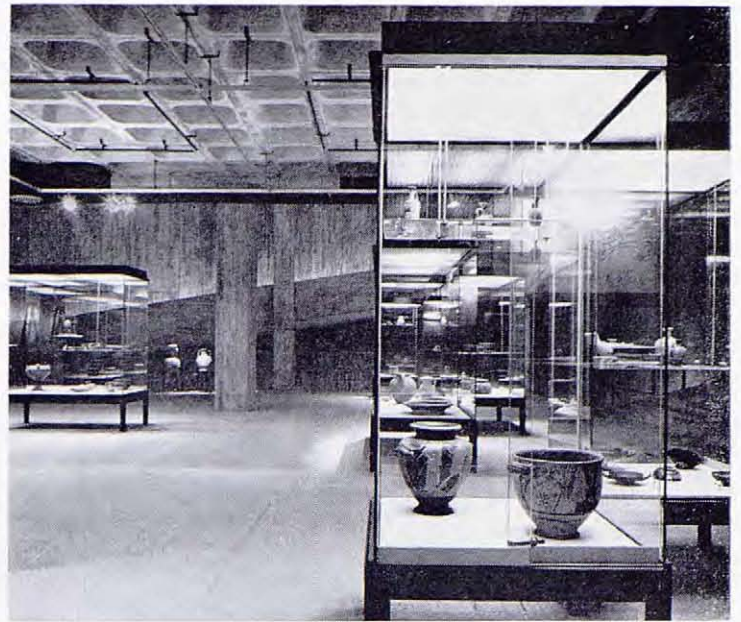
Sección B-B. 1. Sala conferencias. 2. Sala exposiciones temporales. 3. Sala 1. 4. Sala 2. 5. Sala 3. 6. Oficinas dirección conservador.



Sección A-A. 1. Sala exposiciones temporales. 2. Sala 1. 3. Sala 2. 4. Sala 3. 5. Terraza.

Sección C-C. 1. Sala 1. 2. Nivel sala exposiciones temporales. 3. Nivel sala 2. 4. Terraza.





Vivienda unifamiliar aislada John Galletly

Bosch / Botey / Cuspinera

Promotor: John Galletly.

Proyecto: Abril 1972.

Realización: 1972-73.

Situación: Urbanización «Can Poy».

LA GARRIGA (Barcelona).

Tipología: Vivienda unifamiliar aislada.

Aparejador: Federico de Buen Noguera.

Construcciones Aerm.

Una vez analizado el planteamiento del programa familiar y la propuesta de introducir un elemento atípico (greenhouse), este proyecto se resuelve como un espacio «aglutinante» de los micro-espacios que diversifican las funciones de la vivienda, todos ellos en torno al nuevo elemento introducido.

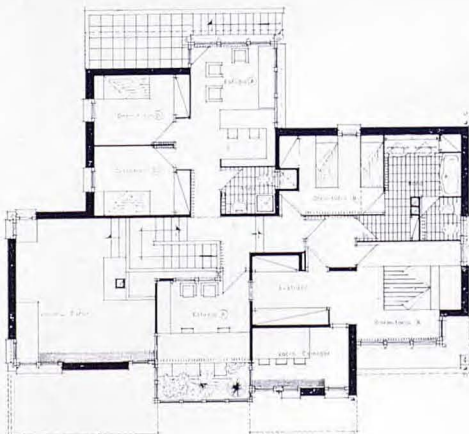
El estadio máximo del espacio (aglutinante) se consigue al efectuar en «travellings» a través de la escalera, en él, aparecen una variedad de visualidades, matices y transparencias interior y exterior.

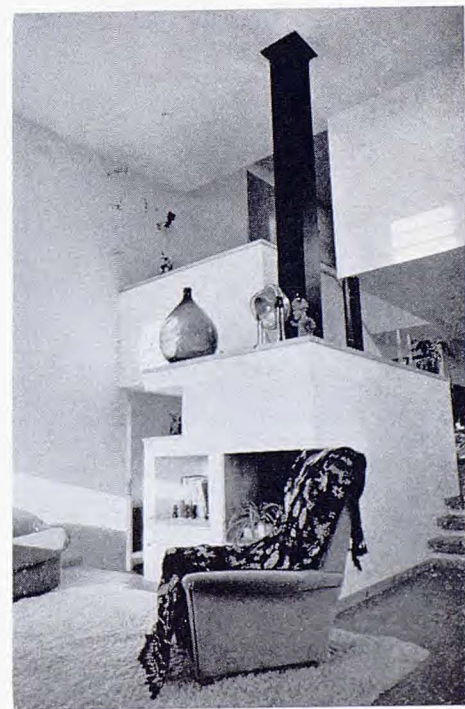
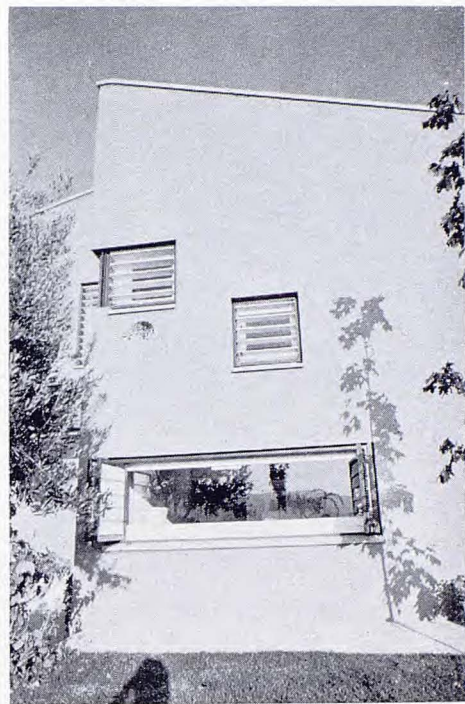
A la vez se ha proyectado una zona que puede incorporarse o no, al espacio central con total independencia en su acceso y funcionamiento.



Planta baja

Planta piso

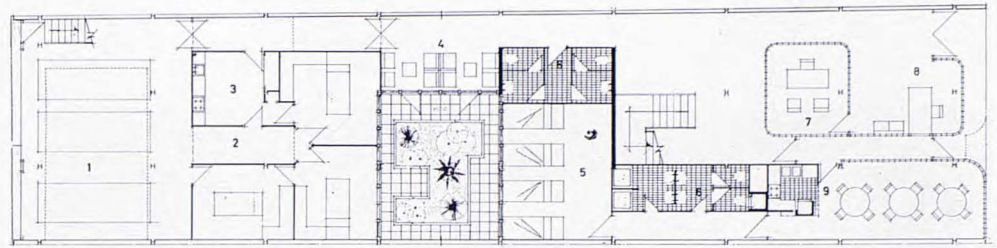




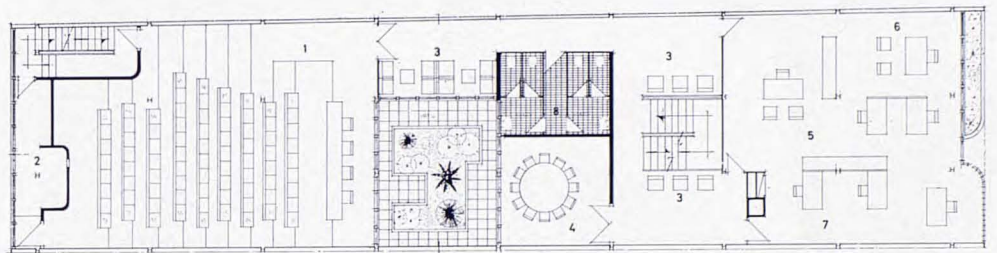
Edificio para la Asamblea local de la Cruz Roja española en Granollers

Bosch / Botey / Cuspinera

Promotor: Asamblea Local de la Cruz Roja.
 Proyecto: Agosto 1970
 Realización: 1972-75.
 Situación: Avda. Generalísimo y C. Tàrraga, GRANOLLERS (Barcelona).
 Tipología: Edificio entre medianeras.
 Aparejador: Federico de Buen Noguera.
 Construcciones Estapé.



Planta baja. 1. Ambulancias. 2. Dispensarios. 3. Esterilización. 4. Sala espera. 5. Dormitorio tropa. 6. Aseos. 7. Oficial de Guardia. 8. Cuerpo de Guardia. 9. Cocina-Comedor.



Planta Piso Primero. 1. Sala de Actos. 2. Cabina de Proyección. 3. Sala de Espera. 4. Sala juntas. 5. Oficina Asamblea. 6. Presidencial. 7. Secretarías enfermeras. 8. Aseos.

Programa complejo para la diversidad de usos propuestos, se resuelve: Planta Baja: Servicio de Tropa; cocina, comedor, dormitorios y servicios, dispensarios.

Atentados y servicios.

Ambulancias.

P. Piso: Oficinas de la Asamblea.

Sala de Actos.

Sala de Juntas.

P. Piso 2.º: Hogar del camillero, sala de juegos, bar, T.V., biblioteca, vivienda del conserje.

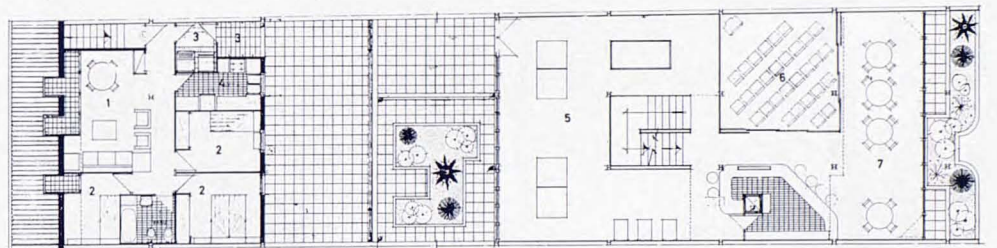
Los espacios interiores son muy concretos a excepción de la planta destinada a ocio donde se halla el centro de gravedad del conjunto. Esta zona, se abre sobre el patio interior, que nace ya en planta baja a modo de balcón, para obtenerse el mayor grado de visualización y abertura de campo.

Se han utilizado materiales y colores, para que su simple observación diese una lectura clara del uso del edificio.

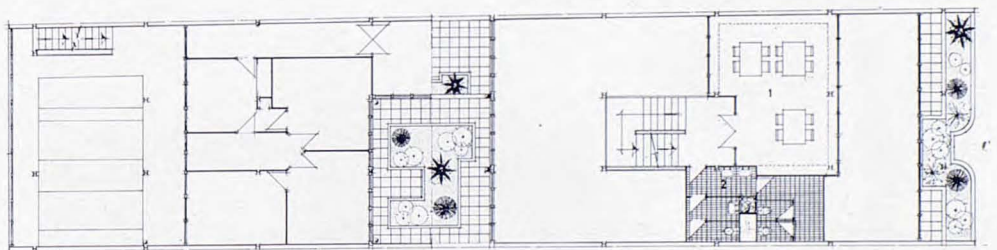
Desde el blanco al rojo, pasando por el amarillo y verde en unas tonalidades más simples, o llegando a matizaciones de color, como en la sala de actos.

La fachada resuelta con cristal parelio, paves y estuco, da una imagen inconfundible.

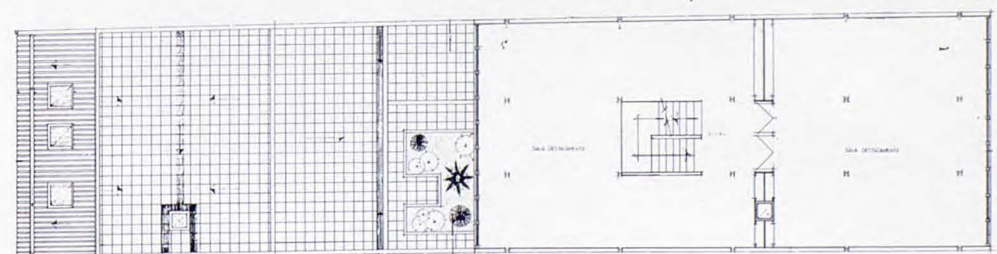
Su estructuración permite desde el interior obtener las necesarias comunicaciones con el exterior, imposibilitando lo contrario.

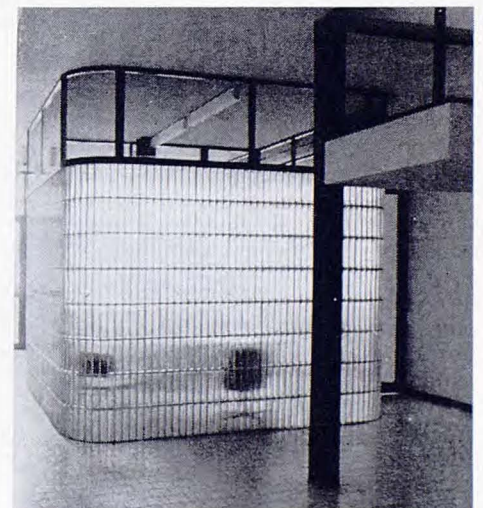
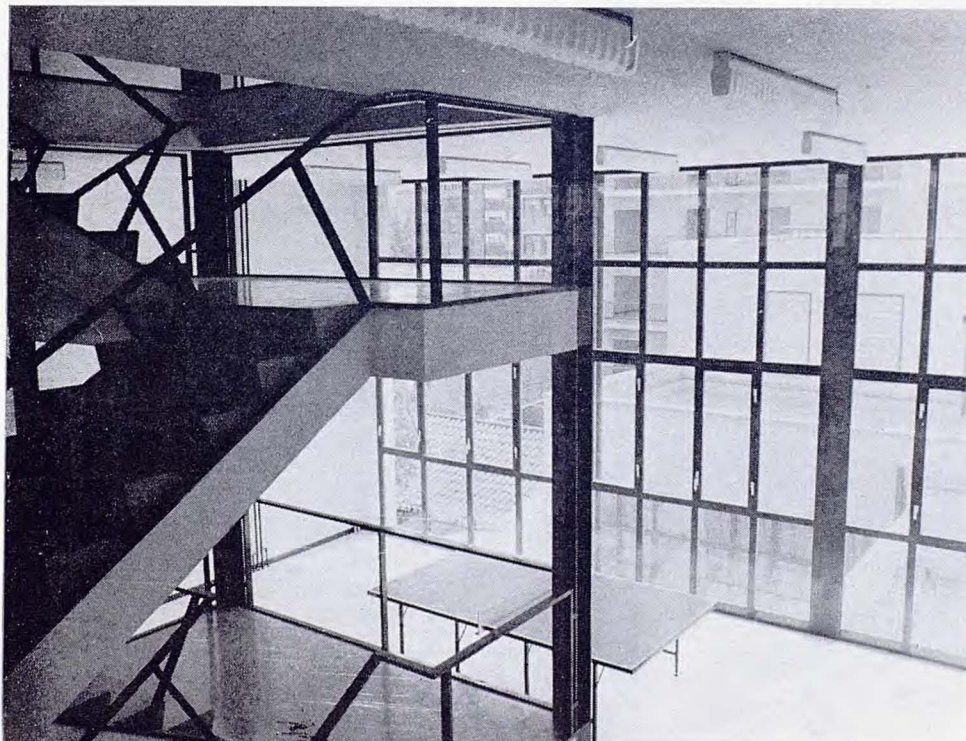
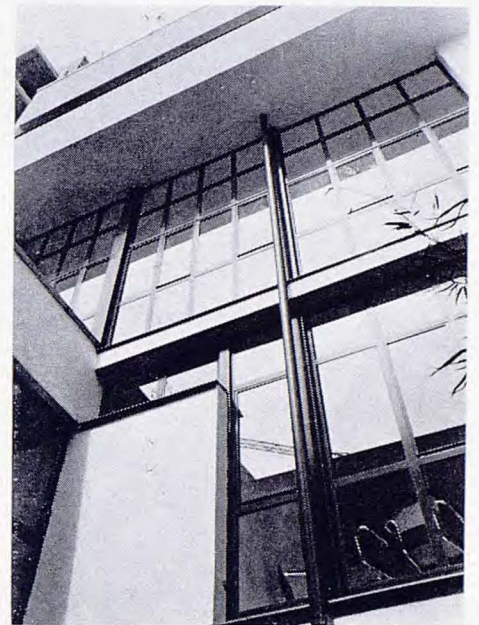
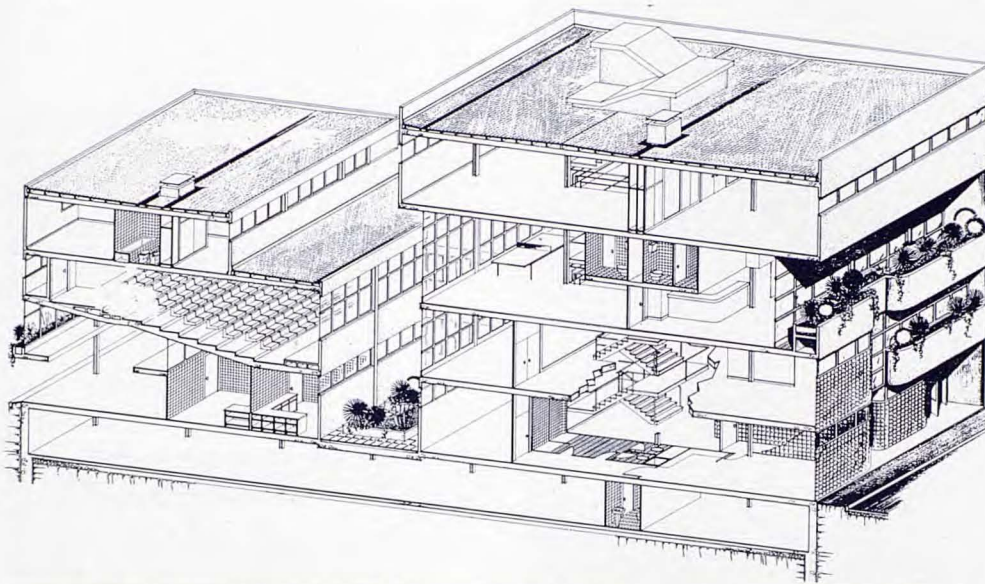
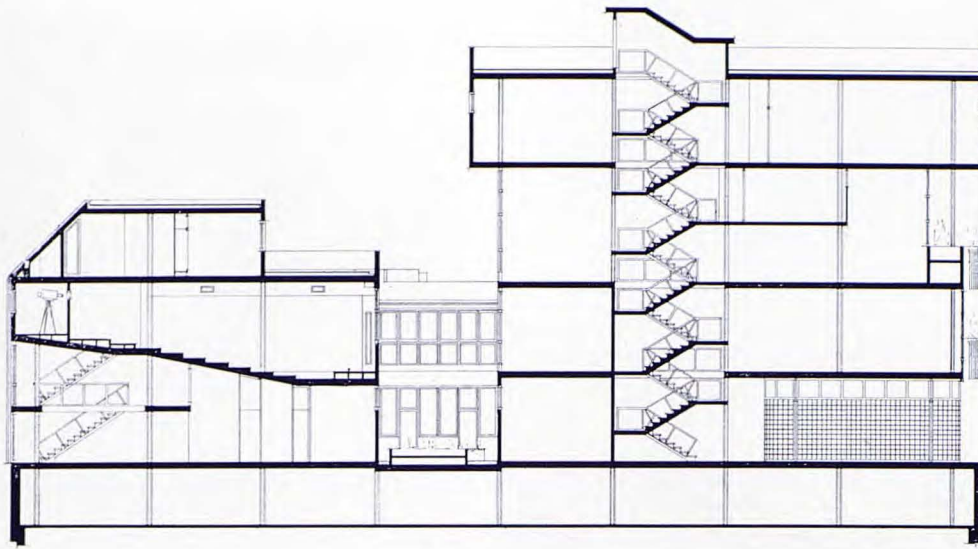


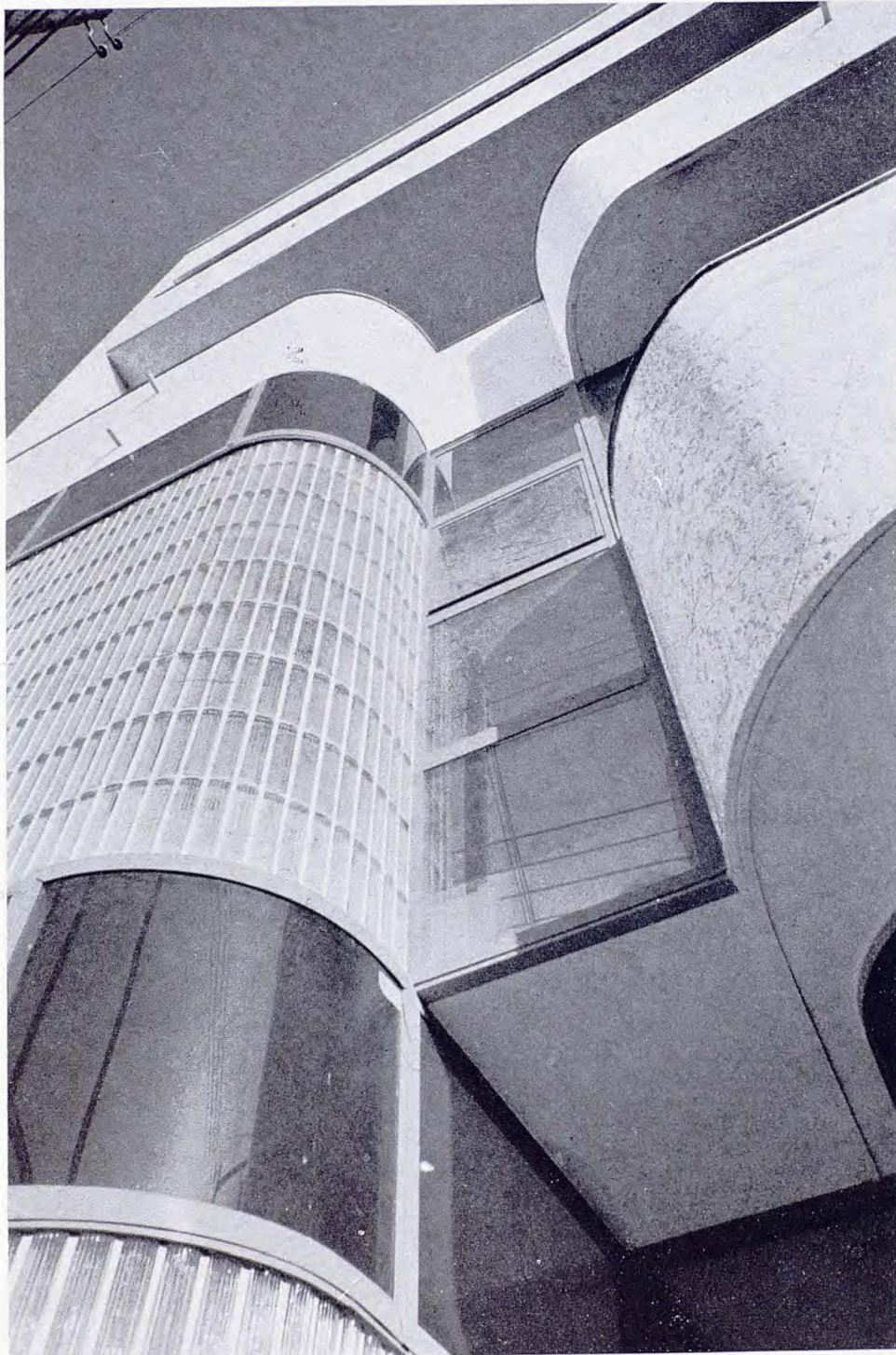
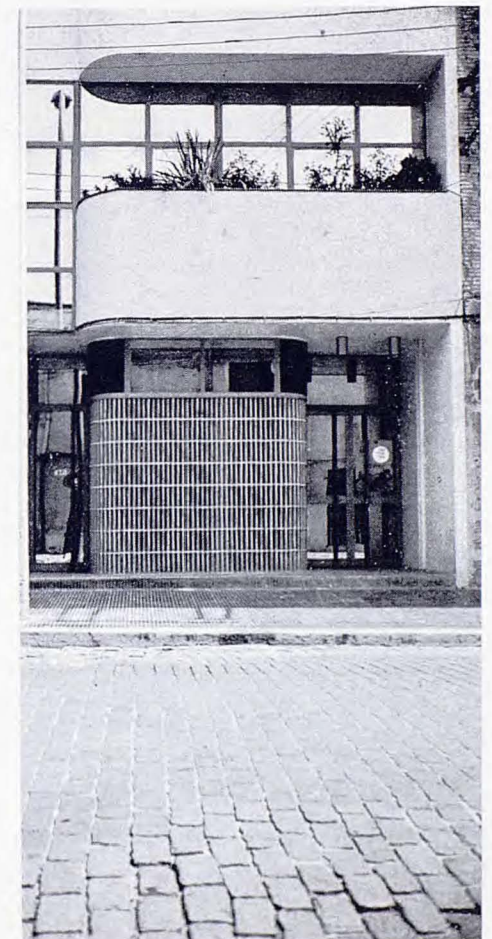
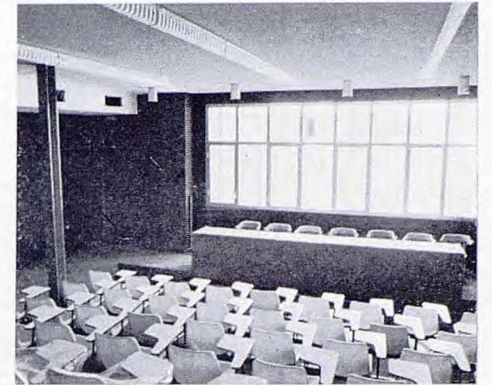
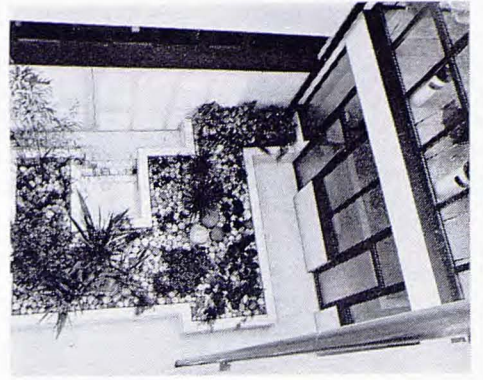
Planta Piso Segundo. 1. Comedor-estar. 2. Dormitorio. 3. Lavadero. Tendedero. 4. Cocina. 5. Sala de juegos. 6. Sala de TV. 7. Bar. Hogar Sanitario.



Planta Altillo Piso Segundo. 1. Biblioteca. 2. Aseos.







Casa Puig - Botey

Bosch / Botey / Cuspinera

Promotor: Paulino Puig-Rafaela Botey.

Proyecto: Mayo 1974.

Realización: 1975-76.

Situación: Paraje «Els Gorchs», Llerona.

Aparejador: Federico de Buen Noguera.

Constructores: Famadas, S.A. y Construcciones Carlos de Buen.

Tipología: Vivienda unifamiliar.

Situada en el Vallés Oriental, en un entorno de vegetación propio de la zona, y en un terreno cuya amplitud y aislamiento lo dejan fuera de las características de solar de urbanización.

Se partió de la consecución de relaciones entre el exterior y el interior a través de espacios acristalados para integrarse en el entorno, así como de la búsqueda del máximo asoleo, lo cual hace que la edificación gire en busca de éste, sin olvidar las visuales. Este giro se efectúa a modo de charnela sobre el eje de comunicaciones verticales. En cualquier planteamiento de una vivienda se adivina una coexistencia familiar escondiendo a veces el enfrentamiento generacional, que imposibilita ésta. Afrontándolo como una de las bases, se traduce en dos bloques distintos en forma y tratamiento, que como dos símbolos hacen de contenedores de los espacios, donde cada uno de los estamentos familiares desarrollen sus actividades. El nexo de unión de estos dos lo efectúan las dependencias que tienen unas funciones comunes, de tiempo de corta duración y rara simultaneidad, así como las de una intimidad más tradicional, siendo donde el diseño se muestra más conservador.



Planta baja

Planta primera

